

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Asan/20/2019
Identifikačné číslo spisu: 6018200176
Dátum vydania rozhodnutia: 22.09.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:6018200176.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a členov senátu JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Igora Belka, v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): STRECHY 92 s.r.o., IČO: 43 806 538, Legionárska 17, Trenčín, právne zastúpeného: JUDr. Peter Ďurmek, advokát, Sládkovičova 1172/34, Bánovce nad Bebravou, proti žalovanému: Ministerstvo financií Slovenskej republiky, generálny tajomník služobného úradu, samostatné oddelenie správneho konania, Štefanovičova 5, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. MF/007220/2018-243/1056 zo dňa 09.01.2018, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/53/2018-54 zo dňa 12.09.2018 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/53/2018-104 zo dňa 19.03.2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/53/2018-54 zo dňa 12.09.2018 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/53/2018-104 zo dňa 19.03.2019 m e n í t a k, že rozhodnutie žalovaného č. MF/007220/2018-243/1056 zo dňa 09.01.2018 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania na krajskom aj kasačnom súde.

Odôvodnenie

I. Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Úrad vládneho auditu, pracovisko Zvolen, ako prvoinštančný orgán verejnej správy, rozhodnutím č. 16/8817/17/079 zo dňa 05.10.2017 podľa § 31 ods. 4 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy (ďalej len „zákon o rozpočtových pravidlách“) v spojení s ustanovením § 31 ods. 7 zákona o rozpočtových pravidlách uložil žalobcovi za porušenie finančnej disciplíny podľa § 31 ods. 1 písm. n) zákona o rozpočtových pravidlách povinnosť odvieť finančné prostriedky vo výške porušenia finančnej disciplíny v sume 5.710,68 Eur do 15 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia na účet Úradu práce sociálnych vecí a rodiny Bratislava.

2. Žalovaný napadnutým rozhodnutím č. MF/007220/2018-243/1056 zo dňa 09.01.2018 odvolanie žalobcu zamietol a odvolaním napadnuté prvoinštančné rozhodnutie potvrdil.

II. Konanie na krajskom súde

3. Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa ustanovenia § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S. s. p.“ alebo „Správny súdny poriadok“) správnu žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol a žalobcovi nepriznal právo na náhradu trov konania.

4. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajský súd konštatoval, že z obsahu administratívneho spisu je zrejmé, že dňa 02.07.2014 žalobca podal žiadosť o poskytnutie finančného príspevku na podporu vytvárania pracovných miest v rámci národného projektu XXI/B - pre dvoch zamestnancov. V predmetnej žiadosti žalobca jednoznačne vyhlásil, že potvrdzuje správnosť a pravdivosť údajov uvedených v tejto žiadosti a v jej prílohách, pričom si bol vedomý právnych dôsledkov nepravdivého vyhlásenia o skutočnostiach uvedených v tejto žiadosti, prípadne aj trestno-právnych dôsledkov. Svoju žiadosť podporil vypracovaným zámerom, ktorý odôvodnil, že z dôvodu zvýšenia rozsahu služieb / rozsahu zákazníkov, technické poradenstvo, grafické a dizajnérske práce (vizualizácia stavieb)/ a za účelom zlepšenia konkurencieschopnosti pre neho vyplynula potreba zamestnať ďalších dvoch stavebných technikov, v dôsledku čoho bol schopný realizovať väčšie a zložitejšie zákazky, ako aj zlepšiť kvalitu poskytovaných služieb.

5. Správny súd mal ďalej za preukázané, že zmenu, resp. opravu dohody v Čl. II bod 1 a 1.1 riešil UPSVáR listom, nakoľko podľa neho išlo len o chyby v písaní, čo si nevyžadovalo túto zmenu údajov riešiť ďalším dodatkom k dohode. Konštatoval však, že z Čl. II. bod 2 a Čl. III bod 1 dohody zreteľne vyplýva, že finančný príspevok bol poskytnutý na podporu vytvárania dvoch pracovných miest. Zároveň skutočnosť, že nešlo o podstatnú obsahovú zmenu dohody vyvodil krajský súd z toho, že žalobca podal dňa 02.07.2014 žiadosť o poskytnutie finančného príspevku na dve pracovné miesta, ktoré boli schválené a podporované podľa dohody, a finančné prostriedky na uvedené pracovné miesta boli zo strany žalobcu prijímané a akceptované.

6. Podľa názoru správneho súdu taktiež z iných bodov dohody (Čl. II bod 2 a Čl. III. bod 1), výšky dohodnutého príspevku a z dokladov predkladaných žalobcom spolu so žiadosťou o úhradu platby v zmysle dohody jednoznačne vyplýva, že účelom dohody bola úprava práv a povinností účastníkov dohody pri poskytnutí finančného príspevku na podporu vytvárania dvoch pracovných miest.

7. Krajský súd v ďalšom poukázal na to, že žalobca po ukončení pracovného pomeru na predmetnom pracovnom mieste, t. j. druhom pracovnom mieste požiadal UPSVáR o uzatvorenie dodatku k dohode, predmetom ktorého bolo predĺženie lehoty pre znovu obsadenie tohto pracovného miesta. Z tohto jeho konania mal správny súd za zrejmé, že žalobca akceptoval podmienky dohody uzatvorenej s Úradom a sám inicioval predĺženie lehoty, v ktorej môže zostať pracovné miesto neobsadené najviac na dobu 60 kalendárnych dní od jeho uvoľnenia, čím došlo k predĺženiu pôvodne dohodnutej dohody v trvaní 30 kalendárnych dní.

8. Správny súd z uvedených dôvodov nepovažoval žalobnú námietku žalobcu za dôvodnú, nakoľko z celého administratívneho spisu ako aj zo samotných úkonov žalobcu podľa krajského súdu vyplýva, že obsah dohody po celý čas jej trvania žalobca akceptoval a s jej obsahom bol uzrozmeneý, a tak isto aj nenamietal výšku finančného príspevku, ktorá mu bola na základe tejto dohody poskytovaná.

9. V ďalšom zdôraznil, že žalovaný (a prvostupňový orgán verejnej správy) svoje rozhodnutia založili na konštatovaní, že došlo k porušeniu čl. V bodov 5,9 dohody, nakoľko žalobca neobsadil druhé pracovné miesto podľa dohody a toto miesto bol povinný udržať po dobu najmenej 18 mesiacov, t. j. do 29.01.2016, pričom druhé pracovné miesto bolo preobsadené až 01.04.2016, t. j. nebola dodržaná lehota na preobsadenie zamestnanca podľa Čl. V bod 5 dohody a účastník konania bol povinný vrátiť celý príspevok podľa čl. V bod 9 dohody a tiež na základe „výzvy“ UPSVáR Trenčín zo dňa 11.04.2014 o

vrátení finančných prostriedkov vo výške 5 710,68 Eur.

10. Uvedenú skutočnosť mal správny súd za preukázanú a aj samotný žalobca túto skutočnosť nerozporoval, nakoľko v podanej správnej žalobe uviedol, že znovu obsadenie pracovného miesta bolo zrealizované až po uplynutí dohodnutej predĺženej lehoty. Správny súd konštatoval, že prísne nastavené kritériá na zamestnanie zamestnanca na podporovanom mieste, nemôžu byť dôvodom na neobsadenie miesta a tým ani dôvodom na nedodržanie znenia dohody. Nič nevyklúčovalo situáciu, aby v prípade nemožnosti obsadiť miesto, žalobca komunikoval s Úradom a pokúsil sa uzavrieť ďalší dodatok k predmetnej dohode, ktorý by lehotu, resp. kritériá upravoval. Tento úkon však žalobca nevykonával.

11. Zároveň mal správny súd za to, že v čase, kedy mu 12.07.2016 bol doručený Návrh správy z finančnej kontroly na mieste, v ktorom bol poučený, že v zmysle § 21 ods. 1 písm. b/ zákona o finančnej kontrole a audite je oprávnený podať v lehote do 10.08.2016 písomné námietky k zisteným nedostatkom, k navrhovaným opatreniam a k lehote na predloženie písomného zoznamu splnených opatrení prijatých na nápravu zistených nedostatkov a na odstránenie príčin vzniku v tejto určenej lehote, nereagoval. Z tohto dôvodu, že v určenej lehote neuplatnil námietky napriek poučeniu, považoval správny súd zistené nedostatky a navrhnuté odporúčania alebo opatrenia a lehotu na predloženie písomného zoznamu splnených opatrení prijatých na nápravu zistených nedostatkov na odstránenie príčin ich vzniku, za akceptované zo strany žalobcu.

12. Správny súd vyjadril názor, že opravu dohody zo dňa 12.07.2016 nemožno považovať za právne relevantnú, avšak vzhľadom na jej pôvodný obsah nemá takú závažnosť, že by mohol správny súd považovať dohodu za neplatnú, resp. nekonkrétnu, čo sa týka uloženia práv a povinností, vyplývajúcu pre zamestnávateľa /v tomto konaní v pozícii žalobcu/ resp. pre práva a povinnosti úradu. Zo samotného obsahu dohody mal za zrejmé, aké práva a povinnosti jednotlivé zmluvné strany majú a teda mal za zrejmé, že aj prísne podmienky, ktoré boli v Čl. V tejto dohody ustanovené, nemožno vyhodnotiť za nezákonné či rozporné so zákonom.

13. Skutočnosť, že žalobca na vlastnú žiadosť pristúpil k podpisu predmetnej dohody, je podľa správneho súdu nutné považovať za relevantnú, nakoľko sám akceptoval osobitné podmienky poskytnutia príspevku podľa tejto dohody a bol si vedomý, že v prípade, ak nedodrží jednotlivé povinnosti súvisiace s dobou udržania pracovného miesta, resp. jeho preobsadenia bude povinný vrátiť poskytnutý nenávratný príspevok v plnej výške týkajúci sa toho ktorého pracovného miesta.

14. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd žalobu podľa § 190 S.s.p. zamietol, pretože po preskúmaní napadnutého rozhodnutia z dôvodov uvedených v žalobe dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je v súlade so zákonom. Žalobcovi voči žalovanému právo na náhradu dôvodne vynaložených trov konania správny súd nepriznal.

III. Konanie na kasačnom súde

15. Rozsudok napadol sťažovateľ kasačnou sťažnosťou z dôvodu, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p.)

16. V ďalšom sťažovateľ uviedol, že aj naďalej zotrváva na dôvodoch žaloby uvádzaných v samotnej žalobe ako aj na svojich doterajších vyjadreniach. Uviedol, že dňa 14.07.2014 bola medzi sťažovateľom a Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny v Trenčíne uzatvorená dohoda č. 12/XXI/B/2014/§54, na základe ktorej sa úrad zaviazal poskytnúť sťažovateľovi príspevok na vytvorenie dvoch pracovných miest. Tou istou dohodou sa sťažovateľ zaviazal udržať po dobu najmenej 18 mesiacov pracovné miesto v celkovom počte: 1 (článok II. ods. 1.1 dohody).

17. Sťažovateľ uviedol, že vedel, že má vytvoriť dve pracovné miesta, poberal príspevok na vytvorenie dvoch pracovných miest, nevedel však, že má tieto dve pracovné miesta aj udržať určenú dobu, pretože v zmysle uzatvorenej zmluvy mal udržať určenú dobu len jedno pracovné miesto (článok II. ods. 1.1

dohody). Z tohto dôvodu preto sťažovateľ vyslovil nesúhlas s konštatovaním krajského súdu, že si sťažovateľ pri podpise bol vedomý, že v prípade, ak nedodrží jednotlivé povinnosti súvisiace s dobou udržania pracovného miesta, resp. jeho preobsadenia, bude povinný vrátiť poskytnutý nenávratný príspevok v plnej výške týkajúci sa toho ktorého pracovného miesta.

18. Podľa názoru sťažovateľa sú rozhodnutia orgánov verejnej správy oboch inšancií v rozpore s uzatvorenou dohodou, pretože v zmysle článku II. ods. 1.1 mal sťažovateľ udržať po dobu najmenej 18 mesiacov iba jedno pracovné miesto (nie dve). Túto podmienku sťažovateľ splnil.

19. V ďalšom dal sťažovateľ do pozornosti, že listom č. TN1/2016/8515 zo dňa 06.07.2016 síce prvoinštančný orgán opravil bod 1.1 z pôvodného 1 miesta na 2 miesta, avšak táto oprava bola bez akéhokoľvek právneho významu. Podľa článku VII. ods. 1 dohody, zmeny v tejto dohode možno vykonať len písomným dodatkom k tejto dohode podpísaným oboma účastníkmi dohody, na základe písomného návrhu jednej zo strán tejto dohody. Takýto obojstranne podpísaný dodatok meniaci dohodu nebol nikdy medzi stranami uzatvorený. Konštatoval, že údajnú chybu v písaní môže správny orgán opravovať v prípade rozhodnutia (§ 47 ods. 6 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní), nie v prípade dvojstranného právneho úkonu akým je podpísaná dohoda o poskytnutí finančného príspevku. Navyše jednostranná oprava bola sťažovateľovi doručená až po kontrole a po tom, čo už miesto bolo obsadené V. J.. Sťažovateľ vyslovil, že bol uvedený do omylu, že má udržať len jedno pracovné miesto a nie dve. Konštatoval, že uvedená oprava tak mala zásadný význam pre vzájomné zmluvné vzťahy medzi sťažovateľom a úradom práce.

20. Dodal, že zo strany sťažovateľa sa nejednalo o žiadny zlý úmysel, dokonca keď úrad práce vykonal u neho prvýkrát kontrolu, už mal druhé pracovné miesto obsadené. Prísny formalistický prístup správnych orgánov (navyše v rozpore s výslovným textom zmluvy) je podľa sťažovateľa nespravodlivý a nemal by požívať súdnu ochranu.

21. Na základe vyššie uvedeného navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozsudok krajského súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie alebo aby zmenil rozsudok krajského súdu tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a prvoinštančné správne rozhodnutie a vec vráti na ďalšie konanie orgánu verejnej správy prvej inštancie.

22. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti vyjadril v podaní zo dňa 25.01.2019, v ktorom uviedol, že nesúhlasí s tvrdeniami sťažovateľa v podanej kasačnej sťažnosti. Mal za to, že krajský súd sa dôsledne vysporiadal so zisteným skutkovým stavom a správne právne danú vec posúdil; v bodoch rozhodnutia krajský súd použil právne relevantný a logický výklad predmetnej dohody ohľadom nedodržania podmienok znovuobsadenia voľného pracovného miesta žalobcom. Vzhľadom na uvedené považoval žalovaný rozhodnutie krajského súdu za správne právne posúdené a navrhol kasačnému súdu, aby rozhodnutie krajského súdu potvrdil.

IV. Právny názor NS SR

23. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ včas (§ 443 ods. 1 S.s.p.), je prípustná (§ 439 S.s.p.) a bola podaná oprávneným subjektom (§ 442 ods. 1 S.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru o potrebe zmeniť napadnutý rozsudok krajského súdu tak, že sa ruší rozhodnutie žalovaného a vec sa mu vracia na ďalšie konanie (§ 462 ods. 1 S.s.p.). Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 22. septembra 2020 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

24. Predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. MF/007220/2018-243/1056 zo dňa 09.01.2018, ktorým zamietol odvolanie sťažovateľa a potvrdil rozhodnutie orgánu verejnej správy prvej inštancie č. 16/8817/17/079 zo dňa 05.10.2017, ktorým bola sťažovateľovi uložená povinnosť odvieť finančné prostriedky vo výške porušenia finančnej disciplíny v sume 5.710,68 Eur za porušenie finančnej disciplíny podľa § 31 ods. 1 písm. n/ zákona o rozpočtových pravidlách, a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako kasačný súd, preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného a orgánu verejnej správy prvej inštancie, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky sťažovateľa sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Podľa § 31 ods.1 písm. n) zákona o rozpočtových pravidlách, porušením finančnej disciplíny je porušenie pravidiel a podmienok, za ktorých boli verejné prostriedky poskytnuté.

Podľa Článku II. bod 1. Dohody, vytvoriť pracovné miesto(a) pre uchádzačov o zamestnanie (ďalej len „UoZ“) podľa § 6 zákona o službách zamestnanosti do 29 rokov vrátane v celkovom počte: 1.

Podľa Článku II. bod 1.1. Dohody, udržať po dobu najmenej 18 mesiacov pracovné miesto(a) v celkovom počte: 1. Splnenie podmienky doby udržania, je zamestnávateľ povinný preukázať na osobitnom tlačive (evidencia obsadzovania/preobsadzovania pracovných miest, ktorá je povinnou prílohou č. 7 dohody) podľa bodu 6. tohto článku, najneskôr do 30 kalendárnych dní po uplynutí 18 mesiacov od vytvorenia pracovných miest.

Podľa Článku II. bod 2. Dohody, obsadiť pracovné miesto(a) vytvorené podľa bodu 1 najneskôr do 30 kalendárnych dní od nadobudnutia účinnosti tejto dohody UoZ vo veku do 29 rokov vrátane, vedeným/i v evidencii úradu najmenej tri mesiace, uzatvorením pracovného pomeru dohodnutého na plný pracovný úväzok na dobu neurčitú a na druh prác, ktoré súvisia s predmetom činnosti zamestnávateľa, s ohľadom na profesijné a kvalifikačné predpoklady zodpovedajúce konkrétnemu pracovnému miestu, v štruktúre podľa tabuľky.

Podľa Článku VII. bod 1. Dohody, zmeny v tejto dohode možno vykonať len písomným dodatkom k tejto dohode podpísaným oboma účastníkmi dohody, na základe písomného návrhu jednej zo strán tejto dohody.

25. Kasačný súd po preskúmaní spisového materiálu krajského súdu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného dospel k záveru, že kasačné námietky sťažovateľa, podľa ktorých krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, sú dôvodné.

26. Z administratívneho spisu mal kasačný súd za zrejmé, že sťažovateľ a žalovaný uzatvorili dňa 12.08.2014 Dohodu č. 12/XXI/B/2014/§ 54 o poskytnutí finančného príspevku na podporu vytvárania pracovných miest v rámci národného projektu č. XXI/B „Podpora vytvárania pracovných miest - 3“ podľa § 54 ods. 1 písm. a) zákona č. 5/2004 Z. z. o službách zamestnanosti (ďalej len „Dohoda“) a Dodatok č. 1 zo dňa 14.12.2015, ktorej účelom bola úprava práv a povinností účastníkov Dohody pri poskytovaní finančného príspevku na podporu vytvárania pracovných miest.

27. Dňa 02.06.2016 vykonal orgán verejnej správy prvej inštancie finančnú kontrolu u sťažovateľa zameranú na dodržiavanie podmienok Dohody s tým, že kontrola bola ukončená vyhotovením Správy z finančnej kontroly na mieste, ktorá bola sťažovateľovi zaslaná dňa 18.08.2016.

28. Listom č. TN1/2016/8515 zo dňa 06.07.2016, doručeným sťažovateľovi dňa 12.07.2016, žalovaný opravil Dohodu tak, že v čl. II. bode 1 a bode 1.1 zmenil počet pracovných miest, ktoré mal sťažovateľ vytvoriť a udržať z počtu 1 na počet 2.

29. Výkonanou kontrolou orgán verejnej správy prvej inštancie konštatoval porušenie finančnej disciplíny z dôvodu, že pracovné miesto vytvorené v zmysle Dohody sťažovateľ nepreobsadil v súlade s čl. II., bod 10 v spojení s čl. V., bod 5 Dohody, čím nesplnil podmienku doby povinného udržania podporovaného pracovného miesta počas 18 mesiacov (čl. II., bod 1 Dohody). Sťažovateľ podľa konajúceho orgánu uvedeným konaním závažne porušil podmienky dohody (čl. VI., bod 4 Dohody) a zároveň si nesplnil povinnosť vrátiť celý poskytnutý príspevok na toto pracovné miesto v sume 5.710,68 Eur (čl. V., bod 5 a 9 Dohody). Tým, že sťažovateľ nedodržel podmienky dohody (čl. II., bod 1, 10 a čl. V., bod 5 a 9 Dohody), porušil pravidlá a podmienky, za ktorých mu boli verejné prostriedky poskytnuté, čo prvoinštančný orgán verejnej správy posúdil ako porušenie finančnej disciplíny podľa ustanovenia § 31 ods. 1 písm. n) zákona o rozpočtových pravidlách v sume 5.710,68 Eur.

30. Výzvou zo dňa 11.04.2016 vyzval žalovaný sťažovateľa na vrátenie poskytnutých finančných prostriedkov.

31. Oznámenie o začatí správneho konania vo veci uloženia sankcií podľa ustanovenia § 31 ods. 4 v spojení s ustanovením § 31 ods. 7 zákona o rozpočtových pravidlách bolo sťažovateľovi doručené dňa 07.09.2017. Výsledkom správneho konania bolo rozhodnutie č. 16/8817/17/079 zo dňa 05.10.2017, ktorým orgán verejnej správy prvej inštancie uložil sťažovateľovi povinnosť odvieť finančné prostriedky vo výške finančnej disciplíny, v sume 5.710,68 Eur za porušenie finančnej disciplíny podľa § 31 ods. 1 písm. n) zákona o rozpočtových pravidlách.

32. O odvolaní sťažovateľa proti prvoinštančnému správne rozhodnutiu rozhodol žalovaný preskúmaným rozhodnutím tak, že odvolanie sťažovateľa zamietol a odvolaním napadnuté rozhodnutie potvrdil dôvodiac, že sťažovateľ sa v zmysle Dohody (čl. II bod 1.1) zaviazal udržať po dobu najmenej 18 mesiacov pracovné miesta, a tieto obsadiť v súlade s podmienkami Dohody, no druhé pracovné miesto nebolo sťažovateľom preobsadené do 60 kalendárnych dní, tak ako to vyplýva zo znenia Dohody. Na námietku sťažovateľa, že v zmysle Dohody bol povinný udržať po dobu 18 mesiacov len 1 pracovné miesto a Oprava Dohody nie je dodatkom k Dohode, reagoval žalovaný tvrdením, že sťažovateľ dobrovoľne požiadal o poskytnutie príspevku a podpisom Dohody akceptoval podmienky poskytnutia príspevku, ktoré v ustanoveniach jasne a jednoznačne deklarujú počet pracovných miest 2 (čl. II. bod 2 Dohody). K zmene Dohody formou listu žalovaný uviedol, že išlo len o chybu v písaní, čo si nevyžadovalo, aby táto zmena bola riešená ďalším dodatkom k Dohode.

33. O správnej žalobe proti rozhodnutiu žalovaného rozhodol krajský súd rozsudkom, ktorým žalobu zamietol, pričom v odôvodnení sa stotožnil s právnym záverom žalovaného o tom, že opravu Dohody bolo možné realizovať listom, nakoľko nešlo o podstatnú obsahovú zmenu Dohody a z textu Dohody vyplýva, že finančný príspevok bol poskytnutý na podporu vytvárania 2 pracovných miest. Rovnako mal krajský súd za preukázané, že znovu obsadenie pracovného miesta bolo sťažovateľom realizované až po uplynutí dohodnutej lehoty, preto dospel krajský súd k záveru, že rozhodnutie žalovaného je v súlade so zákonom.

34. Kasačný súd na podklade kasačných námietok sťažovateľa dospel k záveru opačnému ako vyslovil krajský súd v napadnutom rozsudku, pretože podľa názoru kasačného súdu, nielen rozhodnutie žalovaného, ale aj rozhodnutie orgánu verejnej správy prvej inštancie, nie je súladné so zákonom, a to z dôvodov uvádzaných nižšie.

35. Orgány verejnej správy oboch inštancií podľa názoru kasačného súdu v predmetnom prípade dospeli k nesprávnemu záveru o porušení pravidiel a podmienok poskytnutia finančného príspevku na podporu vytvárania pracovných miest. Kasačný súd súhlasí s argumentáciou orgánov verejnej správy, ku ktorej sa priklonil aj konajúci krajský súd o tom, že účelom Dohody bola úprava práv a povinností účastníkov pri poskytovaní finančného príspevku na podporu vytvárania dvoch pracovných miest. Avšak zo znenia Dohody mal kasačný súd za nesporné, že v zmysle čl. II. bod 1.1. Dohody bol sťažovateľ povinný po dobu najmenej 18 mesiacov udržať iba jedno (1) pracovné miesto. Kasačný súd tak dospel k záveru, že

pre sťažovateľa z Dohody síce vyplývala povinnosť vytvoriť 2 pracovné miesta, na ktoré aj poberal finančný príspevok, no udržať bol povinný len 1 pracovné miesto. Kasačný súd pri formulovaní svojho právneho záveru vychádzal priamo zo znenia Dohody, ktorá v čl. II bod 1.1. veta prvá ustanovuje povinnosť sťažovateľa ako zamestnávateľa „Udržať po dobu najmenej 18 mesiacov pracovné miesto(a) v celkovom počte: 1.“ V súvislosti s uvedeným kasačný súd zdôrazňuje, že nemohol akceptovať ako právne relevantnú snahu žalovaného o zmenu či opravu Dohody týkajúcu sa práve sporného ustanovenia Dohody o počte miest, ktoré bol sťažovateľ povinný udržať, formou jednostranného oznámenia, a to z dôvodu súkromnoprávnej povahy vzťahu medzi účastníkmi.

36. Na tomto mieste dáva kasačný súd do pozornosti, že štát má v právnych vzťahoch dvojaké postavenie, ktoré je možné odlišiť iba podľa typu právneho vzťahu, do ktorého štát v danom prípade vstupuje. Ak štát vystupuje ako nositeľ mocenských oprávnení, pri realizácii ktorých autoritatívne rozhoduje, je v takejto situácii subjektom verejného práva. Ak ale vstupuje do právnych vzťahov ako osoba v rovnom postavení s inými účastníkmi týchto vzťahov, stáva sa účastníkom súkromnoprávných, resp. občianskoprávných vzťahov. V týchto prípadoch má podľa § 21 Občianskeho zákonníka pozíciu právnickej osoby s tým, že táto úprava postavenia štátu má dosah nielen na sféru vzťahov upravených v Občianskom zákonníku, ale platí aj pre oblasť osobitnej úpravy podľa Obchodného zákonníka. Z toho, že štát je ako účastník súkromnoprávných vzťahov právnickou osobou vyplýva, že sa na neho vzťahujú všeobecné ustanovenia Občianskeho a Obchodného zákonníka, pokiaľ osobitné predpisy neustanovujú inak, alebo pokiaľ aplikácia všeobecných ustanovení nie je vylúčená povahou štátu. Štát má rovnaké postavenie s ostatnými fyzickými a právnickými osobami.

37. Z uvedeného pre kasačný súd vyplýva, že pri zmenách Dohody bolo potrebné vychádzať zo skutočnosti, že Dohoda predstavuje dvojstranný právny úkon, preto nemožno pripustiť právnu relevanciu jednostrannému oznámeniu, resp. jednostrannej oprave znenia Dohody. Aj z textu Dohody jasne vyplýva (čl. VII. bod 1), že zmeny Dohody možno vykonať len písomným dodatkom k Dohode podpísaným oboma účastníkmi Dohody, na základe písomného návrhu jednej zo strán Dohody. K uvedenému kasačný súd uvádza, že medzi účastníkmi Dohody došlo k uzavretiu dodatku č. 1 o predĺžení lehoty na znovu obsadenie uvoľneného miesta na 60 kalendárnych dní, pričom dodatok bol vyhotovený písomne a bol podpísaný oboma stranami Dohody. Vo svetle uvedeného kasačný súd nevie stanoviť dôvod, pre ktorý žalovaný, ktorý mal za to, že Dohoda obsahovala chyby v písaní, nepostupoval v súlade s ustanoveniami Dohody a nepokúsil sa uzatvoriť so sťažovateľom ďalší dodatok k Dohode, ale zneužil svoje vrchnostenské oprávnenie, autoritatívne a jednostranne oznámil sťažovateľovi opravu Dohody, a na podklade svojvoľne vykonanej zmeny Dohody uložil sťažovateľovi sankciu. Platí, že štát je subjektom verejného práva, ktorý vrchnostensky reguluje správanie sa subjektov, nachádzajúcich sa na jeho území a má mocenský monopol. Zároveň však vystupuje aj vo vzťahoch so súkromnoprávnou povahou. V týchto vzťahoch nemá mať vrchnostenské oprávnenia, ale má byť postavený na roveň iných súkromnoprávných subjektov. Ak vystupuje v súkromnoprávných vzťahoch, nesmie vnútiť svoju vôľu zmluvnému partnerovi, či mocenskými prostriedkami ukončiť súkromnoprávny vzťah.

38. Vzhľadom na uvedené nemožno vyčítať sťažovateľovi, že sa neriadil zmenou Dohody vykonanou žalovaným. Kasačný súd má za preukázané, že sťažovateľ si plnil svoje povinnosti vyplývajúce mu z Dohody v znení dodatku č. 1 a podmienka doby povinného udržania jedného pracovného miesta počas 18 mesiacov bola splnená, preto nebolo možné konštatovať porušenie finančnej disciplíny.

39. Na podklade uvedeného nemohol kasačný súd akceptovať právny záver správneho súdu o súladnosti postupu žalovaného so zákonom, keď tento vykonal zmenu Dohody len formou listu. Kasačný súd dáva opätovne do pozornosti, že v prípade uzatvorenej Dohody žalovaný vo vzťahu ku sťažovateľovi nevystupuje v nadradenej pozícii ako subjekt verejného práva, ale ako rovnocenný zmluvný partner, preto akékoľvek zmeny či dodatky Dohody bolo možné v zmysle čl. VII. ods. 1 Dohody vykonať len dodatkom a len písomne. Na dôvažok kasačný súd poznamenáva, že oprava zrejmej nesprávnosti, či chyby v písaní by prichádzala do úvahy len v prípade rozhodnutia žalovaného o právach, povinnostiach alebo právom chránených záujmoch sťažovateľa, čo však nemožno aplikovať na prípad sťažovateľa.

40. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti namietal nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom, keď konajúci súd nesprávnou aplikáciou príslušných právnych predpisov na predmetnú vec vyhodnotil, že rozhodnutie žalovaného, a tým pádom aj orgánu verejnej správy prvej inštancie, nebolo vydané v rozpore so zákonmi, a toto svoje konštatovanie s prevzatím argumentov žalovaného pretavil do napadnutého rozhodnutia.

41. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

42. Kasačný súd je toho názoru, že krajský súd v danej veci nepostupoval správne, keď odôvodnenie napadnutého rozhodnutia založil na argumentácii, že rozhodnutie žalovaného je v súlade so zákonom. Nakoľko krajský súd dospel pri rozhodovaní k záveru o správnosti a zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného, došlo z jeho strany k omylu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, a teda možno konštatovať, že vec nesprávne právne posúdil.

43. Kasačný súd záverom uvádza, že sankcia podľa § 31 ods. 4 v spojení s § 31 ods. 7 zákona o rozpočtových pravidlách je právnym následkom porušenia finančnej disciplíny podľa § 31 ods. 1 písm. n) zákona o rozpočtových pravidlách, teda za porušenie pravidiel a podmienok, za ktorých boli verejné prostriedky poskytnuté. Nakoľko však v prípade sťažovateľa podľa názoru kasačného súdu nebolo preukázané porušenie finančnej disciplíny podľa § 31 ods. 1 písm. n) zákona o rozpočtových pravidlách, na uloženie sankcie podľa § 31 ods. 4 v spojení s § 31 ods. 7 zákona o rozpočtových pravidlách nie je zákonný dôvod.

44. Vzhľadom na vyššie uvedené kasačný súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s prvoinstančným rozhodnutím je nezákonné, pretože orgány verejnej správy vec nesprávne právne posúdili v otázke porušenia finančnej disciplíny sťažovateľom.

45. Preto kasačný súd ustálil, že krajský súd dospel k nesprávnemu záveru, keď žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného považoval za súladné so zákonom a správnu žalobu zamietol. Pretože samotné preskúmané rozhodnutie žalovaného trpí vadami, ktoré ho činia nezákonným, kasačný súd nezrušil napadnutý rozsudok krajského súdu, ale považoval za potrebné rozhodnúť v zmysle § 462 ods. 2 v spojení s § 457 ods. 1 S.s.p. tak, že zrušil rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V ďalšom konaní je žalovaný povinný postupovať vo vyššie naznačenom smere. Právnym názorom kasačného súdu je žalovaný viazaný (§ 469 S.s.p.).

46. O nároku na náhradu trov konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 1 a § 175 ods. 1 S.s.p. tak, že sťažovateľovi, ako úspešnému účastníkovi konania o kasačnej sťažnosti, nárok na náhradu trov tohto konania priznal v plnej výške.

47. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyseľne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.